

HANNU HIRVONEN

KUVITTANUT JOHANNA TASKINEN

Hannu Hirvonen ❄️ *Johanna Taskinen*

Jääpeilin vanki

*Kiitos tuesta Taikelle ja SKR:n
Varsinais-Suomen rahastolle. Ylävitokset ja iso peukku
neuvoista ja kannustuksesta Anne Leinoselle,
Sari Peltoniemelle ja koko VaLas-kollektiiville.*

*Suuret kiitokset kuvituksen tuesta Kuvittajat ry:lle,
Jannelle ja perheelle.*

Teksti © Hannu Hirvonen 2020

Kuvitus © Johanna Taskinen 2020

Ulkoasu Johanna Taskinen

Kustantaja: BoD / Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD / Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 9789528034810

SISÄLLYS

1. Tanssisali meren jäällä.....	6
2. Viheriä kammari.....	22
3. Liskomies ja jäämyyrä.....	32
4. Alkupala välipala.....	44
5. Kulhollinen lootuksenkukkia.....	63
6. Hullu rotta.....	76
7. Untuvamyrsky.....	84
8. Puoli valtakuntaa ja oikea aarre.....	95
9. Kolmen päivän sääntö.....	107
10. Tehtävä ennen aamunkoittoa.....	122
11. Illas Aniiratak ja mahdoton urakka.....	137
12. Myrsky nousee.....	146
13. Aivastustauti ja linnunsiemeniä.....	157
14. Kellarin kautta keittiöön.....	170
15. Valkoinen pilvi.....	178
16. Suuren päivän aamu.....	181
17. Aloittakaamme seremonia!.....	189
18. Kohottakaamme malja!.....	198
19. Elämänlanka.....	213
20. Ystävä kirjan sivuilla.....	224

1.

Tanssisali
meren jäällä

Veli viuhtoi jääkiekkomailalla kaisloja nurin niin että hänen piponsa tupsu tärisi.
– Älä! Ne ovat kauniita, Salli sanoi.

– Pöh, veli sanoi. Samassa hän löysi hankeen sujahtaneen kiekkonsa ja lopetti kaislojen niittämisen.

– Lähdetään. Tulee pimeää, veli sanoi.

– Ei vielä. Täällä on ihanaa, Salli sanoi.

– Ei täällä voi tehdä mitään. Kaikki muut ovat koulun kentällä. Minä lähden sinne, veli sanoi.

– Täällähän voi tehdä mitä vain! Salli sanoi ja jatkoi:

– Jos on mielikuvitusta. Ihan kaikilla ei tietenkään ole.

Sallista tuntui kuin hän olisi saanut parhaan joululahjansa vasta nyt, helmikuun alussa. Tai ainakin toiseksi parhaan, heti mummon kutoman punaisen kaulaliinan jälkeen. Meri oli vihdoinkin jäätynyt!

Papinsaaren ja Kaistarniemen välisessä kapeassa salmessa jää oli maitolasia, valkoista ja sileää kuin marmorilattia. Kaislat kumartelivat käytävän molemmin puolin kuninkaanlinnan tupsukypäräisinä vartijoina. Loivasti mutkalle kaartuva rata oli varmaan pari sataa metriä pitkä. Puolella välissä sen laidalle avautui kaislojen ja nopeasti ruoppausmaalle kasvaneiden koivunvesojen reunustama sievä, pieni ja pyöreä tanssisali. Kesänaapurin mökkilaituri sen pohjukassa oli korotettu juhlasalin pöydän virkaan. Laituri oli peitettykin hienolla lumisella liinalla. Pohjaan juntatut venetolpat seisoivat suorina ja valkeina.

– Salli! Menoks! veli huusi.

– Joo, joo! Salli vastasi, mutta luisteli kuitenkin kauemmas veljestä.

Vasta kun salmi taas sadan metrin päässä avautui Friskalanlahden suuntaan, peitti jäätäkin hohtavan lumen ohut pitsi. Siitä eteenpäin olikin jo monen

kirkkaan pakkasyön vankistamaa vanhaa jäätä. Jäisinä kimmeltävät keot pilkkijöiden kairaamien reikien ympärillä näyttivät jääkannen alla elävän salaperäisen jäämyyrän tekosilta. Airiston suunnalla lännessä taivas hohti päivän viime hehkua, punaisena unikkopeltona talviyön jäänsinisen jättiläisvuoren rinteessä. Aivan kuin sieltä olisivat kajastaneet valtavan kaupungin valot.

Salli muisteli samaa maisemaa kesällä, kirkkaana hehkuvaa aurinkoa, välkehtivää vettä ja kaislikon heleän vihreää hameenhelmaa. Hän mietti veden sileiksi hiomia rantakiviä ja auringon kuumottamien kallionpaljakoitten pyöreitä mursunselkiä siellä täällä. Ihan kaikki oli erilaista, värit ja tuoksut ja äänetkin. Mudan ja meren tuoksu oli vaihtunut pakkasen rautaan ja savunhajuun, pehmeä havina ja liplatus ja lokkien kirkaisu kalahduksiin ja koiran haukuntaan jostain kaukaa. Silmänräpäys ja onkin pudonnut maapallon lävitse peilikuvamaa ilmaan, sellaiseen paikkaan, jossa plussat taotaan

miinuksiksi ja hohkaavan punainen jäähtyy sihahtuen harmaan siniseksi.

Jos tuollainen muutos tosiaan tapahtuisi sormia napsauttamalla ja hetkessä, kaikki muutkin kuin Salli tajuaisivat sen ihmeen. Talven ihmemaan. Siksi matkailijat haukkovatkin henkeä kun tulevat ensi kertaa pohjoiseen, eivät pelkästään kylmästä. He putoavat suoraan taivaalta toiseen todellisuuteen. Tai oikeastaan laskeutuvat turvallisesti lentokoneillaan, mutta joka tapauksessa niin nopeasti, että kantavat vielä ihollaan toisenlaista ilmastoa. Vähän kuin hyppäisivät saunasta avantoon.

Veli ei tuntunut tajuavan talven ihmettä:

– Salli! Viisi minsaa. Eli kolme. Sitten mennään. Mene kotiin jos et halua mukaan.

Veli kääntyi kaislikon läpi tielle vievän polun suuntaan sen näköisenä kuin summeri olisi soinut ja erätauko alkanut. Seuraava erä pelattaisiin kirkkaassa

keinovalossa koulun kentällä. Salli ei voinut käsittää veljeä. Jää oli parasta ja ihmeellisintä, mitä heidän kotikulmillaan oli koskaan tapahtunut. Talven helisevähileinen haltiatar oli taiallaan muuttanut kaiken tavallisen ja arkipäiväisen ihmeelliseksi uneksi. Pimeääkään ei ollut, kun hanget hohtivat ja kuu loisti taivaalla ainakin puolivaloin. Sen rinnalla kentän lyhtypylväät olivat ikäviä ja kolkkoja. Sitä paitsi luultavasti myös Iris ja Emilia olivat koulun kentällä, eikä Salli juuri nyt halunnut nähdä heitä. Kuka haluaisi vaihtaa satumaan turhaan kinasteluun?

Salli luisteli takaisin lähtöpaikkaan. Hän kurkisti toiseen tunneleista. Aaltoilevasta metallista tehdyt ja nyt jäähuurusta harmaat siltarummut olivat siinä vain veden virtausta varten. Muutenhan salmi ei olisi ollut salmi, vaan vain kaksi kapeaa, toisiaan tuijottavaa lahdennokkaa. Jollei ruoppauskaivurilla olisi kaivettu mutaa salmen pohjasta penkoille, olisi salmi varmaan kasvanut umpeen jo aikoja sitten. Hyvä kun oli ruopattu. Sallista oli jotenkin hienompi

asua oikealla pienellä itsenäisellä saarella kuin jollakin tavallisella niemenmollukalla ison saaren kyljessä. Pienellä saarella asumisessa oli jonkinlaista taikaa, ihan niin kuin tässä ihmeellisessä tanssilattiajäässä. Varsinkin kun se pieni saari kohosi merestä jyrkkänä kuin olisi ollut linna vuorella. Huviloiden koristeelliset uimamajat laitureiden päissä olivat vartiomiesten koppeja.

– Saaren saaren saari on saaren saaren aarre, hyräili Salli hiljaa *Vaarilla on saari* -laulun sävelin. Veli kapusi jo tien puolelle, tömisteli lunta kengistään ja heilautti luistimensa ja kypäränsä mailan varassa selkään keikkumaan.

Jään pinnassa näkyi tassunjälkiä. Ne johtivat harmaan hileiseen tunneliin ja takaisin. Tai sitten siinä oli kulkenut kaksi pientä otusta eri suuntiin. Olivatkohan ne tervehtineet toisiaan kohdatessaan? Suikanneet toisilleen poskisuudelmat kuin kaksi tyllättyä hovineitoa. Sellaiset Emilian ja Iiriksen näköiset.

Samassa Salli huomasi kaislikon reunassa peuran ja jäniksen jäljet. Olikohan paikalla kuvattu luistelukohtausta Bambi-elokuvaan? Sitten oli joitakin harppovia harakanvarpaita ja pienet tossumaiset jäljet. Niitä Salli ei tunnistanut. Luultavasti ne olivat tontun jäljet. Kaikki jäljet johtivat siltarummun suuntaan tai takaisin. Ihan kuin tuo ahdas tunneli olisi ollut tärkeäkin kulkureitti. Ehkä se oli linnan huoltotunnelin suu. Ehkä linnassa valmisteltiin suuria juhlia ja kaikilla oli kauhea kiire. Ehkä luvassa olivat kuninkaalliset häät.

– Salli, ihan totta! Nyt tulet, veli karjui jossain bus-sipysäkin suunnassa. – Äiti sanoi etten minä saa jättää sinua yksin tänne. Mene kotiin jos et halua tulla kentälle. Äiti ja isä tulevat vasta myöhään sieltä oopperareissulta. Ota jotain iltapalaa. Ethän sinä ole syönytään mitään.

– Joo joo. Käyn vain tuolla yhden kerran, Salli huusi ja lisäsi sitten, – tai kaksi.

– Ei kun nyt! veli huusi. – Nyt eikä viidestoista päivä!
Bussi tulee pian.

Veli sadatteli itsekseen tarkoituksellisen kuuluvalla äänellä, että miksi pikkusiskoja on yleensäkin olemassa. Salli ei välittänyt. Tosipaikan tullen veli piti aina hänen puoltaan. Sitähän varten isoveljet ovat olemassa.

Alkoi olla jo aika pimeää. Ensimmäiset tähdet syttyivät taivaalle. Venus ensin, rakkaudentähti. Iltatähti. Ihan niin kuin Sallikin oli mummon mukaan. Sallille tuli ihan ihmeellisen satumainen olo. Se sai hänet suoristamaan selkensä ja nostamaan leukansa. Salli suorastaan leijui pitkin satulinnan kuun valossa hohtavaa käytävää kohti pimenevää lahtea. Pakkanen sai kaiken kimaltelemaan. Salli liukui kohti suuria tanssiaisia, sellaisia joita on vain saduissa ja kuvitelmissa. Kaislikon tupsusotilaat kumarsivat hänelle ja kristallikruunut korkeuksissa tuikkivat ja helisivät hiljaa. Näissä tanssiaisissa Salli oli keskipisteenä, ei

kolmantena pyöränä. Ja ne tanssiaiset olivat enne siitä, että kaikki muuttuu paremmaksi.

Mummon mukaan Sallilla oli lahja nähdä satua ja ihmettä kaikkialla. Joskus siitä oli haittaa, vaikka silloin kun hän unohtui unelmoimaan omiaan kesken koulutunnin. Useimmiten ei. Joskus se teki kaislikonreunasta kuninkaanlinnan tanssisalin.

Sitten alkoi musiikki, keinuva wieniläisvalssi. Ehkä se oli musiikkia jostain baletista. Pähkinänsärkijästä tai Joutsenlammesta. Siltä levyltä, jota mummo soitti vielä viime talvena omalla vanhanaikaisella levysoittimellaan. Kaunista, jännittävää ja vähän surullista. Ja täysin hullua pikkuoravien sydämentykytysmusiikkia. Jos nimittäin napsautti päälle väärän kierrosnopeuden, sen pikatahdin. Silloin mummon nauroi.

Salli nosti kätensä ja antoi ihanan punaisen kaulaliinansa heilahtaa ilmassa. Kuinka ihmeessä mummo olikaan jaksanut kutoa niin pitkän liinan?

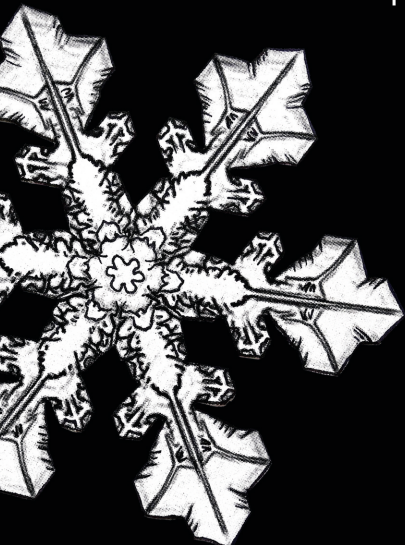
Eihän mummon olisi loppuaikana pitänyt tehdä mitään muuta kuin levätä. Tuntui kuin mummo olisi kutonut kaulaliinaan kaiken voimansa ja antanut sen sitten lahjaksi Sallille. Sen takia tuo punainen pitkä kaulaliina oli varmaan arvokkainta, mitä Salli omisti. Jos jossain tässä maailmassa oikeasti oli taikaa, niin siinä ainakin! Salli tunsu sen taian koko ajan lämpönä ja jonkinlaisena säkenöintinä kaulalaan. Veli sanoi, että ainahan villa kutittaa ja pistelee, mutta oikeasti se oli puhdasta taikaa.

Sallilla oli juuri oikeanlaiset vaatteet tanssiaisiin. Punainen ihmeellinen taikaliina ja pipon nauhassa aitoa tekoturkista niin kuin Katariina Suurella. Tai sitten voisi olla niin kuin Katariina Jagellonica. Katariina Jagellonica toi kaukaa Krakovan kuninkaanlinnasta Turkuun asti Juhanalle häälahjaksi haarukan. Sitten hän tuli Katariinanlaakson luonnonsuojelualueen pöytäkivelle piknikille. Tähän ihan lähelle, Rauvolanlahden toiselle puolelle. Jompikumpi noista. Katariina tai Katariina.

Salmen maidonvalkea jää saa Sallin
mielikuvituksen lentoon ja luistimiin
vauhtia. Sitten kaikki muuttuu
kertarysäyksellä. Tutusta ja turvallisesta
maailmasta jää muistuttamaan vain
mummon kutoma punainen kaulaliina.
Onnistuuko Salli karkaamaan konnan
valtakunnasta? Voisiko salaperäinen
jäämyyrä auttaa Sallia? Minkä takia
taivaanrannassa hohtavasta Airistosta
ei saa edes puhua?

Jääpeilin vanki on fantasiakertomus
lapsille. Johanna Taskisen kiehtova
kuvitus kirittää Hannu Hirvosen tarinan
kierroksia kohti yllättävää
loppuhuipennusta.

ISBN 9789528034810